

Crítica de cinema

"The Blair witch project"

Ens trobem davant d'una de les sorpreses de l'any, un film senzill, modest, que s'ha convertit en qüestió de mesos en la pel·lícula més rentable de la història del cinema. Sense efectes especials, ni sang, ni grans estrelles, ens acosta a l'essència del terror.

La creació d'aquest film va començar l'any 1992, quan dos estudiants de cinema, Dan Myrick i Eduardo Sánchez, preparaven el projecte de final de curs. Sense gaires recursos ni pressupost, volien que la seva història semblés el més real possible (com si fos un documental) i van crear una llegenda al voltant d'una bruixa.

"L'octubre de 1994, tres estudiants de cinema van desaparèixer durant un reportatge sobre la llegenda de la bruixa de Blair. Un any després es va trobar la pel·lícula". Aquesta és la intel·ligent i inquietant frase promocional del film, que van "llançar" a internet molt abans que aquest estigués acabat. D'aquesta manera, la falsa llegenda es va anar escampant i engrandint i durant uns mesos es va jugar amb la idea de fer creure que la

història era verídica. Un cop revelada la trampa, l'expectació i el culte eren massa grans i han permès que un film que ha costat uns 7 milions de pessetes hagi obtingut, només a Estats Units, uns ingressos de més de 22.000 milions de pessetes.

Aquesta pel·lícula, però, no només és original en la seva concepció i promoció, ja que el rodatge té molts aspectes curiosos i destacables.

Les imatges volen donar la impressió de ser real i improvisades i, per aquesta raó, els tres actors (els fins ara desconeguts Heather Donahue, Joshua Leonard i Michael Williams) van ser "deixats" una setmana en un bosc, amb dues càmeres (una de vídeo i l'altra de 16 mm.), algunes instruccions i el menjar fraccionat. Els directors, a més de controlar tots els seus moviments, van aconseguir espantar de veritat els actors, tot deixant notes misterioses i acostant-se a les tendes de nit, fent sorolls i donant cops. Els darrers dies de la filmació varen ser els més durs pels protagonistes; cansats i amb gana, no sabien què els esperava i van arribar-ho a passar malament de

veritat.

Tot això, unit al gran treball interpretatiu i d'improvisació, aconseguixen submergir l'espectador en l'acció a mesura que avança la història i cada cop es fa més fàcil confondre el que és real i el que no.

És possible que la resposta massiva del públic i l'èxit tan aclaparador siguin un pèl exagerats en relació al que realment és el film, però allò important és que intenta acostar-se al gènere més pur (la nit, les restes, la por al desconegut, la llegenda, etc).

A la darrera edició del Festival de Sitges, on era una de les més esperades, va decepcionar; però no per això cal treure-li mèrits. L'èxit i l'expectació han arribat tan amunt que al final poden haver jugat en la seva contra.

Per tant, per disfrutar amb aquesta pel·lícula cal intentar oblidar tot el que se n'ha dit i anar al cinema sense prejudicis.

Pep Barbany

19

"Locos en Alabama" (*Crazy in Alabama*)

Film d'Antonio Banderas; amb Melanie Griffith, David Morse, Lucas Black i Meat Loaf

De què va?

És una tragicomèdia en la que es creuen dues històries: la de Lucille (Melanie Griffith), que fuig de tot i de tothom després d'assassinar el seu marit, tot perseguint el seu somni de ser una estrella al Hollywood dels 70; i la història paral·lela d'un adolescent d'Alabama, nebot de Lucille, que està descobrint el món i les injustícies racials que l'envolten.

El millor

Melanie Griffith està excel·lent en la seva interpretació i aconseguix alhora divertir-nos i seduir-nos. És una pel·lícula molt arriscada, per ser la primera pel·lícula d'un actor ja consagrat. Barreja dues històries,

aparentment allunyades, però en les que apareix la dualitat inseparable i contradictòria del bé i del mal. Segons el propi Banderas "volia mostrar per un costat el somni americà i per l'altre el malson americà".

És una pel·lícula que es veu molt bé i que aconseguix emocionar, però també pot aixecar somriures.

El pitjor

És en aquesta arriscada proposta de barrejar dues històries, on té més problemes per avançar amb fluïdesa i seguretat. Una de les històries ens parla del racisme, un tema molt delicat, que mereix ser tractat amb més profunditat.

També són criticables algunes escenes que busquen massa descaradament ser potents visualment, així com un final tant poc creïble. Potser, tal com ens diu el propi

Banderas, cal mirar la pel·lícula "com un conte".

A més...

Després d'haver aconseguit l'èxit i el reconeixement com a actor als Estats Units, el malagueny Antonio Banderas s'ha posat darrera la càmera per primer cop, acompanyat de la seva inseparable Melanie Griffith, fent una pel·lícula típicament americana.

És curiós fixar-se amb la presència, sutilment destacada, de la filla dels dos actors en el transcurs del film.

Pep Barbany